

Zprávy a oznámení

Varhanní koncert

Společnost Jakuba Jana Ryby si Vás dovoluje pozvat na varhanní koncert lucemburského varhaníka Maurice Clementa (*1972), který se bude konat v sobotu 28. května od 16 hodin ve farním kostele Povýšení sv. Kříže. Na „Rybovy varhany“ zahraje vítěz Mezinárodní soutěže G. Silbermanna, zaměřené na interpretaci díla největšího varhaníka všech dob - Johanna Sebastiana Bacha. Vstupné je dobrovolné.

Slavnost Těla a Krve Páně

Slavnost Těla a Krve Páně (Boží Tělo) oslavíme letos při nedělní mši sv. 29. května v kostele ve Starém Rožmitále. Po mši sv. bude následovat eucharistický průvod k oltářům okolo kostela a nakonec svátostné pozhánání. Děti se mohou podle tradičního zvyku zapojit sypáním květů.

Ranní mše v městském kostele

Od čtvrtka 2. června zavádíme na zkoušku ranní mši sv. Každý čtvrtek (s výjimkou velkých svátků) bude v městském kostele sloužena mše od 8.00 hod. Večer tudíž v tento den mše sv. nebude.

Biřmování

Jak už bylo dříve oznámeno, zažije naše farnost v sobotu 4. června velkou slavnost. Od 16 hodin bude v kostele ve Starém Rožmitále udělovat pan biskup Jiří Paďour svátost biřmování. Všechny vás srdečně zvu a prosím o modlitby za biřmovance i za krásný průběh našeho setkání s nástupcem apoštolů.

Srdečné poděkování

Chtěl bych na tomto místě i vašim jménem ještě jednou poděkovat farnicím, které se zúčastnily generálního úklidu městského kostela. Nebude na škodu uvést jejich jména: H. Drazdíková st., Markéta Drechslerová, I. Hořejší, I. Holanová, I. Hoyerová, M. Kozlová, M. Muchnová, J. Stehlíková a I. Štrofová. Zvlášť těžkou celodenní práci s čištěním všech koberec měly: J. Vránová, M. Hoyerová, V. Homulková a J. Horníková. O pouti budeme vděčit i jim za pěkné a důstojné prostředí v kostele. Doufáme, že řady dobrovolných spolupracovníků budou příště ještě početnější. Děkuji také pánům M. Hochmutovi st., J. Hořejšímu st. a J. Hořejšímu ml. za úpravu mířže a její instalaci do městského kostela.

Úmysly mší svatých od 23. května do 6. června 2005

R - farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále

M - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí

V - kaple sv. Anny ve Voltuši

Ranní mše sv.

Večerní mše sv.

R: Ne 8.30 hod.

M: Út - So 18.00 hod.

V: Pá 17.00 hod.

Po 23.5.	mše sv. není	Po 30.5.	mše sv. není
Út 24.5. M	Za Rosalii Krpenskou	Út 31.5. M	Na dobrý úmysl
St 25.5. M	Za Annu Liškovou, syna Jiřího Lišku, rodinu Vachatů a Nesvedů a Růženu Bártovou	St 1.6. M	Za † Barboru Jeníčkovou, manžela a děti
Čt 26.5. M	Za † mariánské ctitele, kteří chodili na májové pobožnosti	Čt 2.6. M 8.00 !	Za Vilmu Klemovou, její rodiče a rodiče Liškovy
Pá 27.5. V M	Na dobrý úmysl Za Václava a Barboru Vachatovy a jejich rodiče	Pá 3.6. V M	Na dobrý úmysl Za Karla Poláka, jeho rodiče a duše v očisti
So 28.5. M	Za Františka a Růženu Mácovy a jejich rodiče	So 4.6. R 16.00 !	Za Josefu Hořejší, dceru Marii, čtyři syny a d. v o.
Ne 29.5. R	Za Marii a Adolfa Trčkovy, rodinu Trčkovu a Průchovu a d. v o.	Ne 5.6. R	Za farnosti

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem ☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je ve středu 1. 6. 2005.

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 10 Ročník II

22. května 2005

Slavnost obdarování

V sobotu 4. června prožije rožmitálská farnost po deseti letech opět velký svátek. Navštíví nás českobudějovický biskup Jiří Paďour a při mši svaté ve farním kostele Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále udělí osmnácti převážně mladým lidem svátost biřmování. Začne pro ně nová etapa v jejich životě. Možná jsou mezi nimi i vaši příbuzní či známí, nebo byl někdo z vašich blízkých požádán, aby jim šel za kmotra. Snad vás tedy bude zajímat, co to vlastně biřmování je a k čemu je vlastně dobré. Pokusím se zde tedy o podání několika informací.

Každý člověk ve svém životě prožívá tak zvané přelomové okamžiky, kdy něco známého nenávratně končí a něco neznámého začíná. Je to už sám příchod na svět, kdy dítě poprvé spatří rodiče a začíná poznávat své okolí. Poté je takovým zlomovým okamžikem začátek školní docházky - dítě má své první povinnosti a učí se přijímat zodpovědnost. Dalšími jsou: konec dětství a začátek dospívání v pubertě, kdy se dítě vymezuje vůči rodičům i učitelům a hledá samostatně odpovědi na své otázky; zamilovanost a uzavření sňatku; prožitek velkého životního úspěchu či naopak selhání a zklamání sebe sama a nakonec i těžká nemoc a smrt, přechod z tohoto dobře známého světa kamsi do neznáma.

Křesťané věří, že v těchto kritických okamžicích, kdy pocítujeme určitou nejistotu a obavu, zda situaci dobře zvládneme, nám přichází na pomoc Bůh. Tomu, kdo má zájem a chce s ním spolupracovat, dává svoji energii, světlo pro rozum a sílu pro vůli, aby kritickým obdobím v pořádku prošel a dobře splnil svou životní úlohu. Obřadům, při nichž Bůh zvláštním způsobem tuto svou pomoc lidem posílá, říkáme svátosti. Každému z výše uvedených životních zlomů odpovídá jedna.

Po narození je to křest, na začátku školní docházky první svaté přijímání, v době dospívání biřmování, při uzavření sňatku pomáhá jít po společné cestě snoubencům svátost manželství, při velkém selhání, jemuž říkáme hřích, nabízí Bůh člověku zpověď (svátost smíření) a v případě vážné nemoci může člověk najít posilu ve svátosti pomazání nemocných, která mu též dokáže velice usnadnit odchod z tohoto světa. A ještě je zde jedna svátost, která určitého člověka uschopní, aby zprostředkoval ostatní svátosti a byl jakýmsi potrubím, jímž proudí Boží energie - totiž svátost kněžství.

Svátostí je tedy sedm a od nejstarších dob jsou křesťané přesvědčeni, že tyto svátosti jsou nesmírně důležité pro dobře prožitý lidský život. Ustanovil je Ježíš Kristus a sám se

na jejich udělení podílí. Ať tedy křtí sv. Petr či Jidáš, křtí ve skutečnosti sám Ježíš a dává člověku velikou nabídku ke spolupráci.

Po tomto delším úvodu je nám už snad trochu zřejmé, k čemu především slouží biřmování. Je to nabídka Boží pomoci v době kritické pro rodiče i samotné dospívající, v době puberty. Se křtem je to obvykle jako s očkováním. Rodiče dítě přinesou a ať se brání jak chce, je buď píchnuo injekční jehlou nebo pokřtěno. Rodiče věří, že mu to prospěje, že je to uchrání před zlem, ale dítě neví, co se s ním děje a proč. A biřmování pak můžeme přirovnat k přeočkování, k němuž už člověk přijde sám, protože si chce uchovat zdraví. Mladý muž či mladá dáma, kteří mají zájem o svátost biřmování, vlastně říkají: „Jsem rád, že mne kdysi rodiče nechali pokřtít. Já se pod to nyní při plném vědomí podepisuji. Chci být křesťanem, chci být přítelem Pána Ježíše. Nevěřím už jen proto, že mi to říkají rodiče nebo pan farář, ale protože to sám poznávám jako pravdu. A řeknu to veřejně v kostele před celou farností i před biskupem.“ A Bůh se takovou velkorysostí nenechá zahanbit. Biřmovance posílí, nažhaví, dá mu mnohem větší jistotu a sebedůvěru. Jeho víra přestane být dětská a stane se dospělou. Dokáže o své víře hovořit a obhájit si ji. Je to tedy slavnost lidské samostatnosti, zralosti a zodpovědnosti, nebo jednodušeji svátost dospělosti. Co při křtu začalo, to se nyní dokončí. Biřmování si můžeme představit jako hrnčičskou pec, v níž hliněný džbán získá pevnost a lesk.

Co od biřmování nemůžeme očekávat? Jistě žádné zázraky na počkání. Aby se biřmování projevilo v jednání a postoji člověka, chce to určitou dobu. Ačkoliv zde Bůh opravdu silně působí, nejedná nikdy bez spolupráce člověka. Vždy respektuje lidskou svobodu. Nejde o magii a kouzla. Tudíž není možno čekat, že mládenec, jehož fackuje puberta z obou stran a kterého k biřmování dotlačili rodiče proti jeho vůli, vyjde z kostela jako poklidný pobožný „fotřík“. Ale i v takových, zdánlivě beznadějných případech, může tato podivuhodná léčba pomoci. Člověk se najednou sám v sobě lépe vyzná, lépe začne chápat i své okolí, brát život zodpovědněji a postupně najde své místo ve společnosti. Ale může tento návrh na spolupráci také ignorovat a vůbec se nezměnit. Biřmování je podobnou šancí jako přijetí na kvalitní vysokou školu a příznání štědrého stipendia. Je už pak jen na mně, zda získám dokonalé vzdělání, či zda stipendium propiji a přednášky budu mít na háku.

Nabídka Boží energie však není určena jen pro mládež. Biřmován může být třeba osmdesátiletý člověk, který je pokřtěný a nebiřmovaný. Vždyť, kdo z nás je dokonale zralý, zodpovědný, kdo z nás nepotřebuje dar moudrosti, rozumu, rady, síly, umění, zbožnosti nebo netouží žít s láskou, radostí, těšit se z pokoje, trpělivosti, nacházet u druhých shovívavost, vlídnost, dobrotu, mírnost či věrnost? Toto a ještě mnohem víc můžeme získat z Boží štědrosti ve svátosti biřmování.

P. Ivo Prokop

Z historie 13. část - Po Rybově smrti (3.)

Několik měsíců po odstoupení školy devětadvacetiletému Antonínu Štědrému, konala se 8.2.1819 jeho svatba s o dvacet let starší vdovou Annou Rybovou. V matrice oddaných jsou jako svědkové uvedeni: Jan Beer, mlynář, Jan Kumpera, řezník, František Šolle, kaplan. Oddával farář František Česaný. Josef Arnošt píše: „Dřívější pohoda se vrátila do naší rodiny a nový otcím se choval k matce a k dětem tak dobře, jak se dalo očekávat. Matčin zdravotní stav se očividně zlepšil. To mne rozradostňovalo a zavazovalo mne k upřímné vděčnosti ke Štědrému.“

Tento neutěšený stav je však do budoucna již neudržitelný. Nastal čas hledat ve farnosti s tak bohatou hudební tradicí další zpěvačky a zpěváky, kteří by byli schopni a ochotni vložit svůj hlas, čas i určité úsilí do služeb hudbě v chrámu.

Jsou mezi námi tací, kteří disponují opravdu znělým a krásným hlasem, i ti, kteří mohou svůj hlas ještě patřičně vyškolit a zdokonalit, neboť začít není nikdy pozdě. Někteří z vás již byli osloveni, někteří se třeba dosud zdráhají podléhající nadměrné sebekritice (já nemám hlas, já to nevytáhnu, já to neumím, já to nezvládnou), studu či obavě z veřejného vystupování (já se stydím) nebo i nechutí k určitému druhu repertoáru (mně se to nelíbí). Všechny tyto obavy však pramení pouze z nedostatku praxe. Budeme-li společně pravidelně zpívat, vytvoříme i společenství s opravdu ušlechtilým cílem. Je třeba to zkusit, neboť za to se, jak se říká, nic nedá. Od skladeb nejjednodušších (kánony, zpěvy z Taizé, písně z Hosany apod.) až po věci těžší a závažnější. Stačí chuť a vytrvalost.

Nezáleží na tom, jak jsme staří. Zpívat může dospívající mládež, muži a ženy v produktivním věku i zástupci starší generace. Jedinou podmínkou je hudební sluch a tím disponujeme téměř všichni. Sbor je jako živý organismus, narodí se nedokonalý, ale postupem času sílí a zdokonaluje se. Pocit sounáležitosti, seberealizace ve větším celku, pocit toho, že jsem součástí něčeho krásného a velikého, (neboť zpívat k oslavě Boha, pro radost sobě i ostatním je jednou z nejkrásnějších věcí na světě), je jistě tou největší odměnou všem, kteří se rozhodnou a přijdou.

Hudba je součástí liturgie již mnoho staletí. Je její podstatnou součástí, i když nemůže být nikdy povyšována na to, čím není. Dokáže však nejmocněji ze všech druhů umění zprostředkovat krásu Božího stvoření. Prodělala veliký vývoj - od zpěvu zbožných mnichů, přes velké profesionální soubory doprovázené mohutnými orchestry až ke zpěvákům z lidu, kteří v hudbě nejsou nikterak školeni.

Na druhou stranu je třeba si uvědomit, že zpěv ve sboru není jen nějakým druhem relaxace či prostředkem k uplatnění vlastních zájmů na úkor ostatních. Sbor je tu od toho, aby plnil svou funkci. Zpíval o slavnostech a svátcích, při dalších výjimečných událostech. Chodit do sboru neznamená si přijít tzv. zazpívat jednou za čas, když se mi to hodí a zrovna nic nemám. Všichni jsme zaneprázdnění svými povinnostmi, svou prací, ale nikdo nemůže říci, že si jednou za týden nevyšetří hodinu či dvě volna. A tak, pokud jste dočetli až sem a nenechali jste se odradit, v což pevně doufáme, dejte o sobě vědět. Můžeme si vzít příklad z dětí, které pod vedením paní katechetky zpívají už delší dobu. Ale nemůžeme čekat, až vyrostou.

Sbor doplněný novými posilami by se začal scházet po prázdninách. Při prvním setkání bychom společně stanovili termíny zkoušek i místo, kde se budou konat. Na svém prvním zasedání farní rada konstatovala, že rozšíření sboru je žádoucí a nezbytné.

A na závěr mi dovoluete trochu školního humoru. Toho se totiž při zpívání užije opravdu hodně.

Naše nejstarší píseň se jmenuje „Hospodyně, pomiluj ny“.

Husité zpívali na povzbuzení k boji píseň „Ktož sú boží domovníci“.

Píseň o sv. Václavu se zpívala v dobách zlých a nejtěžších, například, když vjížděl král do města.

Kdybys měl ve výšce to, co ti schází v hloubce, tak by tvůj zpěv ve střední poloze docela ušel.

Paní spadla do vody, což bylo pravděpodobně příčinou toho, že její zpěv umkl.

U táboráku jsme zazpívali společně každý něco jiného.

Když tě slyším zpívat, začínám chápat, jak je možné, že husité zaháněli křížáky pouhým zpěvem.

Na zahájení si zazpíváme píseň Na rozloučení.

Hubert Hoyer a Ivana Hoyerová

Josef Arnošt se rozhodl studovat medicínu, do Vídně přeci odešel, ovšem bez jakéhokoliv doporučení. Nemohl zde splnit podmínky, které mu byly kladeny, neměl zde žádné známosti. Proto se po prázdninách vrátil a začal svá studia v Praze. Byl jedním ze sedmi studentů, kteří v tomto semestru na fakultu nastoupili. Chirurgii dokončil v roce 1821 a nastoupil jako bezplatný praktikant na interní oddělení prof. Högra. V zimním i letním kursu k tomu navštěvoval oftalmologickou kliniku a později se stal na této klinice asistentem. Vše jako by se v dobré obrátilo.

Avšak žádné štěstí netrvá dlouho. Anna trpěla již od r. 1820 častým kašlem, který „vznikl po zanedbaném kataru a udržoval se matčinou přehnanou pracovitostí.“ Stěžovala si také na občasnou bolest pod levou lopatkou, ale příslušnou životosprávu, kterou jí syn předepsal, nedodržovala. Zřejmě se také trápila kvůli svému manželovi, ale proč, nevíme. 16.4.1823 onemocněla těžkou pleuroperipneumonií (zápal, zánět plic), lékaře zavolali až třetí den a 22.4. ve věku nedožitých 54. narozenin zemřela. Byla zaopatřena kaplanem Fr. Šollem a pohřbena farářem Františkem Česaným. Syn byl o jejím stavu zpraven dopisem už 20.4., a 26.4. byl připraven na cestu, ale dostal zprávu, že matka již zemřela a 24.4. byla pohřbena. Není bez zajímavosti, že nedlouho před svou smrtí, jako kdyby tušila, že se jí blíží, vepsala několik slov do Josefova památníku. Dojemné verše jsou zároveň jediným dochovaným zápisem této pozoruhodné ženy.

Co já matka Tobě synu, vždycky jen starostlivému mám ze srdce mého přátel?

Bys mohl stále mysliti na mou mateřskou lopotu, na Tvou synovskou odplatu.

By Tobě Bůh v Tvých jednání udělil své požehnání.

Hojně Tebe odplacoval a nám všechněm ráj daroval.

Od nejpřítmější Tvé matky Anny Rybových, nyní provdané Štědrý. Dne 9. března 1823.

Zpráva o smrti milované matky Josefa Arnošta zdrtila. Osm let po smrti nade vše ctěného otce přišel i o matku. A stejně, jako v případě otce, tu nemohl být. Odstavec, který ve svém deníku věnoval vzpomínce na ni, patří k tomu nejdojemnějšímu a nejkrásnějšímu, co kdy ve svém deníku napsal: „Bylo mi, jako by velká část mé bytosti zemřela s ní. Moji ctihodní rodičové museli odejít příliš záhy, aniž se dožili na dětech plodů své nesmírné starostlivosti, nejnamáhavějších snah a příliš čtených obětí. Moje matka byla láskyplná, skromná manželka, nadměru učenlivá, pečlivá matka a hospodyně. Od nejčasnějšího mládí, kdy svou matku záhy ztratila, přestála velké utrpení, které snášela s velkou pokorou. Mému otci byla oddána bezmeznou láskou a odevzdaností, její poddajná, více pasivní povaha se dokonale hodila k jeho ohnivému temperamentu. Oba pečovali v čistém souzvuku o naši výchovu a vzdělání. Její druhý sňatek se uskutečnil jen pod tlakem nouze a z lásky k dětem a i v tomto novém svazku však osvědčila mnoho dobrosrdečnosti a trpělivosti. Po otcově smrti jsem se stal především já modlou jejího srdce, ráda mne s otcem srovnávala a vím, že mne pokládala s velkou žalostí za stín svého zmizelého štěstí. Zatajili jsme před ní Vilémovu smrt a udávali jsme různé důvody jeho mlčení, abychom ji uspokojili; přece však se mi zdálo, když jsem ji viděl naposled (na podzim 1822), že to tuší a že je připravena na špatnou zprávu. Ve své poslední nemoci ztratila vědomí až ve smrti; když se přesvědčila o její nutnosti, přiznala s lítostí, že nečekala tak brzký konec, ani si ho nepřála: bylo prý její neuvroucnější modlitbou, aby žila ještě aspoň pět let; protože však je smrt neodvratná, spokojuje se s tím. Uspořádala svou poslední pobožnost s největším pokojem myslí, zavolala k sobě své děti, požehnala jim, napomenula je ke svornosti a k poslušnosti k otčímovi. Toho prosila, aby zůstal dětem dobrým otcem. Všechny byly z prvního manželství. Byla by si velmi přála vidět mne před svým koncem a ustavičně mluvila o mně a o mém rovněž nepřítomném bratru Václavovi. Právě den před svými 54. narozeninami byla pochována. V inventáři po ní, který mi poslali, nemohl jsem bez slz přečíst hned první řádky: „Ze šperků atd. se nic nenašlo, jen jeden zlatý snubní prsten z prvního manželství, který však - podle přání zůstavitelky - musel s ní být pochován.“

Anna byla pohřbena, stejně jako jejích 6 dětí, na původním staroměstském hřbitově, který byl po třiceti letech zrušen. Jejich hrob neznáme. A tak zůstane historickým paradoxem, který byl snad

veden rukou Prozřetelnosti, že dnes známe hrob Ryby - sebevraha, ale hroby tisíců neprohřešivších se proti 5. příkázání předků zarostly travou a padly za obět' terénním úpravám nejbližšího okolí farního kostela.

Učitel Antonín Štědrý, vdovec, se 29. září 1824 podruhé oženil s pannou Josefou, dcerou pana Josefa Ježka z Rožmitála č. 20 a paní Filipíny, roz. Skřivan z Hostomic. Ženichovi bylo 34, nevěstě 21 let. Za svědky byli: Johann Nolli, jub. Obertmann, Franz Alexander Freiherr (baron) von Cervelli. Oddával František Česaný, farář u sv. Kříže. Josef Arnošt k tomu píše: „V této době (1824) se můj otčím podruhé oženil. Můj nejmladší bratr Jakub přišel už v předchozím roce do Prahy do normální školy a částečně jsem ho vydržoval já, částečně otčím; teď však zůstala jeho podpora skoro úplně na mně. Moje sestra Filipína byla hned po matčině smrti přijata do domu našeho příbuzného, barona von Cervelli, Marie šla jako komorná k p. Riese, bratr Václav už byl několik let učetním v uměleckém obchodě p. Zimmera v Praze; tak zůstala doma jen Klementína, moje nejmladší sestra, kterou si otčím rád ponechal, protože ji potřeboval. Já sám, na němž všichni moji sourozenci stavěli své naděje, jsem byl v nemalých rozpacích, protože totiž moje dvouletá asistentura na oční klinice se blížila ke konci a žádné jiné zajištění se mi nenabýzelo.“

Tolik tedy k událostem týkajícím se Rybovy rodiny v několika letech po jeho smrti. Jejich pokračování zmíníme v některé z dalších kapitol. Bohužel se tu již nemůžeme opřít o jakýkoliv deník, neboť ten Josefův končí náhle na jaře roku 1825 a kromě několika epigramů, dvou básní a konceptu dvou dlouhých milostných dopisů věnovaných k svátku „slečně Antonii“ (1830 a 1831) se tu již o dalších jeho osudech nedočteme. Avšak nejen jeho pomník na starorožmitálském hřbitově nás vybízí k tomu, abychom se ještě někdy zmínili o konečné fázi jeho existenčního boje, manželství a skutečném vrcholu kariéry.

Ivana Hoyerová

Chrámový sbor aneb Jak dál?

Chrámový sbor pro obnovenou liturgii vznikl v Rožmitále na přání tehdejšího duchovní správce P. Vlka v roce 1975 spojením ženského sboru z Bohutína a dalších dobrovolníků z Rožmitála, z nichž většina již zpívala při tradičních provedeních České mše vánoční. Po dobu třiceti let zpívali nadšenci z Rožmitála na nejrůznějších místech republiky (Nepomuk, Březnice, Kladruby, Prachatice, Dobruška, Vacov, Lišov, Roudnice n. L., Žihobce, Zbýnice, Horažďovice ...). Při větších akcích se pak k „rožmitálskému“ základu připojovali zpěváci z Březnice, Nepomuka a dokonce i ze Strakonice. Těžká doba stmelovala sbor k nebyvale bohaté činnosti. Vše se dělo zcela nezištně k větší cti a chvále Boží. Především v době velkého útlaku ze strany komunistického režimu bylo toto společné zpívání také jakýmsi druhem odporu a výrazem nesehnutých zad.

Dnes, po třiceti letech, můžeme na většinu členů i jejich nadšení již jen zavzpomínat. Bylo jich mnoho, ale od té doby již téměř nikdo nepřibyl, vazby z Březnic se zpřetrhaly a téměř všichni členové sboru zestárlí či zemřeli. Na tom, co nedokázal zlikvidovat totalitní režim, se pak podepsal všeobecný útlum v muzicírování i zpěvu a především generační problém. Zbylo tedy již jen pár nadšenců, pro které se stalo zpívání v kostele posláním i jistou formou služby Bohu i celé farnosti. Všem je třeba vyslovit nesmírné díky za jejich úsilí, čas i odříkání, neboť nic není samo sebou.

Dnešní doba je z hlediska hudby dobou vsutku problematickou. Ve školách se nezpívá a když, tak otřesným způsobem, jen málokde učí hudební výchovu a probouvaný odborník. Nemusíme ji jako naši předkové produkovat, neboť máme televizi, rádio, walkmany, CD přehrávače, na trhu je již dostupné téměř vše. Tak proč bychom se měli snažit? Nezpíváme jako zpívali naši dědečkové a naše babičky. Jen konzumujeme, a tím hodnoty nevytváříme. A i přesto si těžko dokážeme představit, že bychom přišli do kostela, kde by se nehrálo ani nezpívalo. A to nejen při mších, ale i na svatbách a především na pohřbech. I v dnešní „nehudební“ době vnímáme hudbu stále jako nedílnou součást liturgie, ji dotvářející a umocňující.